

saae mit Had tilfredsfillet og mit Moed kjolet paa ham, saa skulde det understøttet mig; men jeg indseer Umueligheden der, til alt for vel. Kort sagt, jeg veed intet at gribe til, mine Midler ere borte, Fyrstens Raade forspildt, i Byen er det mig umueligt at komme; thi enhver vil vist vende mig Ryggen for at vinde den nye Ministers Gunst. Det er altsaa maaskee for sidste gang, at du horer noget fra den

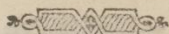
fortvblede

Melicourt.

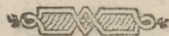
Lydende Brev.

Valsan til Formin.

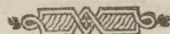
Mine Ahnesler traf rigtig nok ind; vores Rejse gif ikke nær saa langt, som vi ventede; thi dersom du har seet efter Stedet, hvor dette er skrevet, saa maae du være bleven vaer, at det er paa Dorsans Gods; og hvorledes det er gaaet til skal følgende Beretning ophjse dig om. Det første man kunde komme for den naadige Grevinde af Orvilles Dyne, gif Baronessen, Fruken Henriette, Dorsan og jeg hen at betakke os for beviiste Hestigheder. Vi sandt hende siddende paa en Sopha med Melicourt ved Siden af sig; hendes Haand laae meget kielen i Melicourts, og han kyskede den med Henrykkelse i det vi kom ind, venteligen for at frænke Dorsan, som Grevinden tog imod med disse Ord: En see, Herr General! Er De her endnu? Jeg tænkte De havde været borte for

længe siden. Dorfan uden at lade, som om han følede det Uøstige der laae i denne Tiltale, svarede hende meget koldsin-
dig: Det var min Skyldighed at sige Dem Farvel først. O
den havde jeg gierne frietaget Dem for; sagde hun. Men
jeg skylbede mig det selv, svarede han, siden De synes at troe,
at jeg tænkte nedrig nok til at vilde indvikle Dem i mine For-
trædeligheder; og da de saa Venners Agt, jeg har beholdt,
er mig overmaade dyrebar, saa har jeg bedet Frue Baro-
nessen og Fruen Henriette at høre paa det jeg havde at sige
dem. Grevinden og Melicourt gjorde Wiiner til hinanden,
hvori man læste deres ganske Hierte, og Dorfan blev saaledes
ved: Forend min Fyrste fandt for godt at sende mig den sidste
gang i sine Forretninger, gjorde jeg ingen Hemmelighed af
min oprigtige Kierlighed til Dem, men den var tillige saa
uegennyttig, at dersom De havde besvaret den, saa havde jeg
desuagtet fuldt og fast besluttet aldrig at benytte mig deraf,
dersom jeg ikke ved min Haand kunde tilbyde Dem Fordeele,
der nogenledes kunde veye op imod Dem, som jeg fik ved De-
res; og jeg troer ved mit Forhold at kunde bevidne mine Ord.
Strax efter min Hiemkomst merkede jeg det Uveyr, der drog
sig sammen over mig, og jeg kræver her den Tilstaelse af
Dem selv, om jeg fra det Øyeblik af har talet et eneste Ord
angaaende min Kierlighed, uagtet at Deres venlige Forhold
har meere end engang syntes at opmuntre mig til . . . Grevin-
den faldt ham hurtig i Talen med disse Ord: De har aldeles
ingen Aarsag til at trobse paa min Venlighed imod Dem; den
kunde lige saa let være en Prøvesteen for en anden, som en
Opmuntring for Dem. Deres Hensigt med den, svarede
Dorfan,

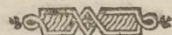
Dorfan, maae have været hvorledes den vil, saa bør De dog tilstaae mig, at da jeg ikke kunde læse i Deres Hierte, saa havde jeg Marsag til at holde den for det jeg siger. Jeg beder Dem derfor allene at besvare mig dette Spørgsmaal: om jeg i fornævnte Tid enten har talt om min Kierlighed, eller ladet et Ord falde, som kunde have Ekin af at forlange noget Løfte af Dem? Men om De ogsaa havde gjort det, meener De derfor, at De strax havde faaet det, spurgte Grevinden? Det er mit Hierte, svarede Dorfan, og ikke Deres Frue Grevinde, som jeg har at retfærdiggjøre; og jeg troer, at mit Forhold viiser tydeligen, at jeg, tildeels for ikke at falde andre til Last med mine Fortrædeligheder, men først og fremmest for at skaane Deres Omhed og Medlidenhed ikke vilde tale til Dem om mine Befymringer. Det lod, som om Dorfan vilde sagt meere; men en Diener kom ind og sagde, at der var en Staldkarl med et Brev til Melicourt, og da han af Generalens Vogn, som holdt i Gaarden, saa at han var der ogsaa, havde han bedet ham at flye Generalen denne Pakke, som han havde Ordre at bringe ud, paa hans Gods. Dorfan skiftede Farve ved at tage imod den, og jeg horte Henriette hvistede til ham: at en Mand som han kunde aldrig have noget at befrygte. Melicourt derimod tog sit med en øyensynlig Triumpf, og da han af Seglet sluttede sig til at det indeholdt en Raades Beviisning til Løn for hans, ham selv bevidste Fortienester, saa flyede han Grevinden Brevet og bad hende at læse det, med den Forsikkring, at ingen Lykke kunde være ham behagelig, uden den han fik igiennem hendes Mund. Hun imodtog denne Forretning med et ligesaa forbindtligt Svar

paa hendes Side; men neppe var hun til Ende med Brevet, som indeholdt en Forviisning fra Hoffet; førend hun med den allernderste Foragt kastede Brevet til ham og sagde: Denne Belønning opdager mig Deres Fortienester i sin fulde Glæde, og De kan forlade Dem til, at jeg lader Dem vederfares den samme Ret, som Fyrsten. Imidlertid havde Dorfan aabnet sin Palle, og der kom et ganske andet Liv i hans Ansigt, da han blev Fyrstens egen Haand vaer. Alle muelige Følelser af Henrykkelse, Glæde og Forundring viste sig i hans mindste Bevægelse medens han læste det, og aldrig saa snart var han kommen til Ende dermed, førend han slog sine Arme om mig, trykkede mig til sit Bryst og raabte: Dersom nogen Titel kan overgaae den, af en sand og troefast Ven! saa lær mig den; thi saa fortienet du den paa mig. Baronessen bad ham meget inderligen vort at forklare dem Ursagen til hans heftige Bevægelse, og hendes Daatters taarefulde Øye, der var heftet paa Dorfan, syntes at igientage sin Moders Bøn. Jeg er saa ubeskrivelig lykkelig, svarede Dorfan, at min Ven, min retfærdige Balsam ikke allene har retfærdiggjort mig, men min Fyrste elsker mig høyere end nogen Tid forhen, og hans usfatteelige Brev er mig et langt dyrebarere Beviis, end Minister-Patentet, som han har værdiget at oversende mig til en Stadfæstelse derpaa. Han havde neppe sagt dette, førend Melicourt sank næsten afmægtig ned i Sophaen, som han nyeligen brystede sig saa meget i, og Fortvivlelsens forte Billede tillige med Avindens Gift stod saa stærk i hans Ansigt og fraadde saaledes paa hans Læber, at jeg gruede ved at see paa ham. Grevingen derimod traadde med al den indtagende

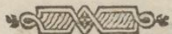
tagende Tæffelighed, som hun kan udbrede over hendes mindste Bevægelse hen til Dorjan med disse Ord: Det er mig umueligt at udtrykke hvor heftig mit Hierte er rørt over den Sener Deres Redelighed har erholdt over Undersundighed og Rænker: og da jeg er vis paa, at Deres Hierte er for ædelt og Deres Tænkemaade for ophøyet til at De ikke i Løndom skulde have billiget den Vaersomhed, som Dyden paalegger et Fruentimmer i Henseende til hendes Omgang, i hvor dyrt dette Offer end maatte komme hendes Hierte at staae; saa troer jeg ikke bedre at kunde overtude Dem om den Vold jeg blev tvungen til at gjøre paa mine Følelser, ikke heller at kunde forskeffe Dem en faldkommere Havn over Deres Fiender og nedrige Efterstræbere, end ved at tilbyde Dem mit Hierte og min Haand, og med Dem Raadighed over alle mine Midler. I dette Øjeblik skielvede jeg for første gang paa Dorjans Begne; ikke at jeg skulde tiltroet ham den Skrobelighed at tage strax imod dette Tilbud, men jeg frygtede, at hans Hierte endnu var saa meget i hendes Vold, at det maatte blive hendes Talsmand, og søge at undskyldte hendes Forhold. Men han lod mig ikke længe blive i denne Angst; thi efter at han i nogle Øjeblikke havde betragtet hende med Forundring, bukkede han meget dybt for hende, og sagde: Min naadige Grevinde! Jeg indseer den fulde Værd af dette alimrende og tillokkende Tilbud, men Deres Følelser over Ulykkelige ere meget heftigere end jeg nogenstunde havde forestillet mig, siden De ikke engang kan taale Synet af Dem, og saa stadig, som mit Forsæt end er at stræbe efter at fortiene min Fyrstes Raade, saa mueligt er det, at jeg kan forliise den paa nye. Forsigtigheden for-

biuder

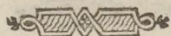

binder mig altsaa til at sætte mig i Sikkerhed for Fremtiden, og af Frygt for at blive utaaalelig i min Kones Dyne, naar jeg havde hendes Trost og Bistand højest nødvendig, maae jeg nægte mig selv den Ære, Deres Godhed tiltænker mig. Men De, dydige og elskværdige Henriette! der finder en sand Forsnyelse i at nærme sig de Elendige og forlindre deres Kummer, vil De ikke ved at tage imod mit Hierte og min Haand, forvise mig om at finde Husværelse i alle de Sienvordigheder og Forandringer, som endnu maatte forestaae mig. Dette kunde Grevinden ikke holde ud, hun saae med den ydersie Haanhed til dem, og sagde: Den der kan holde det for en Lykke at saae Henriettes Haand, er uværdig til at eye min, og jeg foragter eder begge saa høyt, at jeg skal sbye alle de Steder hvor mit Dye kunde blive straffet med tvende saa Verkiendtliges Syn. Deryaa gik hun ind i sit Cabinet og slog Doren med Hefighed i efter sig. Dorsan vendte sig deryaa til Henriette igien og sagde: Skal jeg da være den eneste, hvis Vel den yndige Henriette ikke vil giøre sit til at befordre; thi tænk ikke, at mit Tilbud er en Virkning af min Forbittrelse imod Deres Tante; min Hat for Dem er alt for stor til at betragte Dem som et Redskab for min Hævn, og jeg forsikkrer Dem helligen, at min uventede Lykke er mig meest dørebær i det Haab, at deele den med Dem. Det beroer paa min Moder, min Herre! sagde Henriette, men jeg er næsten vis paa, at hun ikke nægter mig sit Samtykke, naar jeg aabenhjertet tilstaaer hende, at hun ved det kan giøre mig fuldkommen lykkelig. Ved disse sidste Ord overdrog en mørkerød Farve hendes deylige Ansigt og Baronessen tog hendes Haand, lagde den i Dorsans,

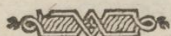
som

som kyskede den med Henrykkelse, og Baronessen sagde med
Laarene i Synene, jeg overgiver Dem det kiereste jeg har i
Verden med en sand Fornoyelse, men for at den kunde været
fuldkommen, saa vilde jeg allene ønsket, min Herre! at De
havde gjort denne Begiering førend jeg var vis paa alle de ud-
vortes Fordele, som den forskaffer min Daatter, paa det jeg
kunde overbevist Dem, at jeg gav hende til den dydige og ilde-
den inægtige Mand. Dersom Dorsan, sagde jeg, ikke alle-
rede havde Bevist nok paa Deres Ngt for ham, saa maatte
han blive fuldkommen overtudet derom, ved at høre, at De
vilde afftaae Deres ustridige Rettighed til det omtvistede Gods,
naar Deres Svoger vilde have overladt de Papiere, som han
havde af Dorsans i sine Hænder; og De bør takke Herr Me-
licourt for hans Omhyggelighed i at forebygge dette for dem
saa ufordeelagtige Mageskifte. Dette Stod skildte os af med
ham, han før næsten rasende ud af Stuen, og da Dorsan
derpaa forlangede en nøyere Underretning herom, svarede jeg
ham, at mig syntes vi havde opholdt os al for længe paa et
Sted, hvor vi vare saa ilde velkomne; jeg troede derfor at vi
gjorde vel i at tage Froekost hos Teller, og da efter al For-
modning vores Reyse-Routé nu maatte forandres, saa kunde
vi imidlertid overlegge alle Ting. Dette Forslag blev strax
sat i Værk; jeg viiste Dorsan dit Brev angaaende det omtalte
Tilbud, som forvægede Dorsans Henrykkelse over de to Perso-
ners Tænkemaade, som nu snart saa nye skulde forbindes
med ham. Han foresillede Baronessen og sin elskværdiae Brud,
at det vilde være den utilgiveligste Esterladenhed i hans Plig-
ter, om han ikke strax drog til Byen, og han var vis paa,
at

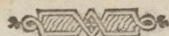

at De vilde sande med ham, at hans Hjerter burde drive ham langt stærkere end hans Skyldighed, efter at være bleven be-
naadet med saadan et Brev; hvorpaa han flyede dem Fyrstens.
De gavede ham fuldkommen Ret, men da de tillige yttrede me-
gen Misshag over at følge med ham, da De ingen Bekjendts-
skab havde at drage ind til, saa blev Aftalen den, at jeg skulde
følge med dem til Dorsans Gaard, og der seje de fornød-
ne Anstalter til hans Bryllup, da han saa snart det var muel-
ligt vilde tage Tilladelse af Fyrsten at komme til dem, for at
forbindes med Henriette, og bringe hende til Byen som sin
Gemaliade. De forlangte derpaa eenstemmigen at vide, hvor-
ledes jeg havde kundet retfærdiggjøre Dorsan, som jeg gav
Dem følgende Beretning om: Da dette lykkelig overstandne
Uveyr reyste sig imod Dorsan, var jeg hos min gamle Ven
Formin, og vidste altsaa intet af hele Sammenhængen, førend
han ved min Tilbagekomst viste mig Finands Kammerets Brev
tillige med hans Erklæring om Maaden, hvorpaa han troede
at have mistet Qvitteringerne, der manglede. Saa ofte jeg
ved slige Contracters Slutning eller Betalning var hos ham i
Hoved-Quarteret, havde jeg alletider taget Gienparterne til
mig, paa det de i paakomne Tilfælde ikke skulde være paa et
Sted, og det skjed mig paa Dyeblikket, at jeg maatte have
disse; men da jeg var ikke vis derpaa, saa sagde jeg ikke et
Ord derom, for ikke at smigere ham med et falskt Haab. Jeg
om ikke saa snart om Aftenen i mine Bærelser førend jeg gav
mig til at rage i mine Papiirer, og ingen kan forestille sig min
Glæde, da jeg var saa lykkelig at finde dem. Min første Be-
vægelse var at ile tilbage til min Ven, for at overlevere ham
denne

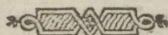

denne Skat, og jeg var allerede i Forsluen da det faldt mig ind, at denne Lejlighed kunde blive den beste Provesteen for Grevinden af Orvilles Hierte. Jeg gif altsaa tilbage igien, gienste mine Papiirer meget vel og begyndte strax om Morgen den derpaa at plage Dorsan for at besøge Grevinden; havde han ikke været at overtale dertil, saa havde jeg strax betaget ham alle sine Bekymringer, men da han gav efter, saa maatte jeg søge at giøre Ende paa dem uden hans Vidende. Grev Murray var den eneste, som holdt ved offentlig at paastraae Dorsans Uskyldighed; jeg begav mig altsaa til ham, og bad ham at forskaffe mig Audience hos Fyrsten, siden jeg havde noget magtpaaliggende at aabenbare ham Dorsans Sag angaaende, som jeg ikke kunde sige til nogen anden, men om det var mueligt saa ønskede jeg gierne, at denne Audience blev en Hemmelighed for alle andre. Han svarede mig, at han just stod færdig til at tage op paa Slottet, og at han med saa meget større Fornøielse vilde søge at udrette det, som han var vis paa, at denne Sag var Fyrsten ligesaa ubehagelig, som Dorsan selv. Om Eftermiddagen bekom jeg det Svar fra ham, at jeg om Morgen den derpaa skulde indfinde mig hos ham paa Cancelliet, da Fyrsten igiennem sin Løngang vilde komme der til mig, som ogsaa skeete. Jeg overleverede ham Dvitteringerne, sagde ham hvorledes Dorsan havde forliifet Originalerne, og Maaden hvorpaa Gienparterne vare komne i min Vold. Jeg viiste ham hvor meget Dorsan havde mistet af sin egen Formue ved disse Dvitteringers Forliis, som var det overtydendse Beviis, at han til Landets Tjeneste havde grebet sit eget an, isteden for at bertige sig, og at naar ikke Unds

skab

flab og Efterstræbelse havde lukket hans Anklageres Dyne for hans Uskyldighed, saa maatte det lange Tidrum imellem Døit-
 teringerne overført dem om, at Armeen haade behovet Under-
 holdning i saa lang Tid. Han horte paa mig med Laarene i
 Dynene, og spurgte mig, om min Ven vidste noget herom?
 Jeg svarede: Nej; at jeg havde forbeholdt ham den Glæde
 at faae den forste Efterretning om hans Retfærdiggjørelse fra
 en Tyrste, som han elskede saa inderlig, at hans Raades For-
 liis faldt ham næsten lige saa smertelig som hans Vres; og
 at Greve Murray var den eneste der var vidende om den Raade
 jeg nu nød, men uden at vide hvad jeg havde at foredrage.
 Han befalede mig derpaa at fortie det for alle endog for Dor-
 san selv; det er nødvendig til mit Anslags Udførelse, blev han
 ved; thi endskjønt jeg har Beviiser nok til at retfærdiggjøre
 Dorfan og mig selv med, ved at tilvende ham større Raades
 Beviisninger, saa har jeg dog ingen til at affrasse hans Efter-
 strævere. Den forste Angivere maae for Dagen, for at
 tiene andre til Exempel, jeg vil altsaa stille mig an at være
 fuldkommen overtydet om Dorfans uredelige Forhold, og
 offentlig tale om de Forbindeligheder jeg skylder den, der først
 har opdaget den, da han vist ikke mangler at kræve sin Be-
 lønning, som han ogsaa skal faae. Med dette Lofte lod han
 mig gaae, og at han har opfyldt det vidner den Glæde om,
 som vi alle føler. Brevet som han har skrevet Dorfan til, er
 saa livagtig en Afbildning paa hans Hierte, at jeg havde givet
 dig en Udskrift af det, dersom Fruken Henriette ikke havde
 sendt een til sin Sophia, hvor du kan faae det at see. Jeg
 har for nærværende Tid saa travelt med at foranstalte alle Ting
 til

til en Høytidelighed, som er en sand Vellyst for mit Hierte, at førend den er forbie vil du neppe høre noget fra

Din

oprigtige Ven

Valsan.

Et og Tyvende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

I Steden for at omfavne sin Henriette maae min Sophia lade sig nøye med et Brev fra hende, og hun stoeler saa meget paa hendes uforfalskede Venskab, at hun endog troer det vil blive hende meere kjærkommen end hun selv, siden den største og meest uventede Lyksalighed har holdt hende tilbage. Jeg er forsikkret om, at min Venindes Hierte vil slaae af Glæde, naar jeg faaer sagt hende, at Dorsans Redelighed har erhholdt en fuldkommen Sejer over sine efterstræbende Fiender, at han er høyere end nogenfinde forhen elsket af Fortien, der til et Mandt paa hans Raade har udnævnt ham til Premier-Minister; og at jeg skal om saa Dage, ved et helligt og uopløseligt Baaud, forenes for evig med denne dydige og retskafne Mand. Ja; min elskede Sophia! Jeg er Dorsans Brud; og den Vellost, der opfylder min Barm ved dette Navn, overtyder mig om, at min Veninde kiendte mit Hierte nøyere end jeg selv, da hun beskylde det for, at have overgivet sig til Dor-

san.